

[Agerschou]

blemer er det faktisk imponerende, hvilke resultater de forskellige behandlingsinstitutioner trods alt har nået.

Med mellemrum dukker ønsket om en central registrering af stofmisbrugere op i debatten. Bortset fra det meget ubehagelige, man kan sige om alle former for registrering og specielt central registrering, har jeg svært ved at se, hvem der har saglig brug for en registrering som den, de to forslag er inde på. Politiet har, så vidt jeg ved, ikke særlig brug for det, da de allerede har de oplysninger på stofmisbrugere, de mener at have brug for. Når politiet alligevel hist og her har ytret sig om det ønskelige i en registrering, har det tilsyneladende noget at gøre med, at politiet mener, at behandlerne har brug for det. Det har behandlerne ikke. De oplysninger om stofmisbrugere, der er nødvendige, befinder sig allerede i behandlingssystemet og benyttes af de forskellige institutioner, der hører til under en given amtskommune.

Som fru Lis Møller var inde på, er stofmisbrugere faktisk registreret i alle ender og kanter, og det er et spørgsmål, om vi ikke i stedet skulle forsøge at nedlægge nogle af registrene i stedet for at oprette et nyt.

De forslag, vi behandler her, er i bedste fald ligegyldige i arbejdet med stofmisbrugere, i værste fald direkte skadelige, og SF kan ikke støtte deres gennemførelse.

Aase Olesen (RV):

Som det er nævnt i bemærkningerne til fremskridtspartiets lovforslag, har det radikale venstre tidligere afvist registrering af narkomaner, og det skal jeg fastholde. Jeg vil ikke udelukke, at en central registrering kunne indebære en eller anden fordel – jeg er ikke særlig sikker på, hvad det skulle være, men det vil jeg naturligvis ikke udelukke – men jeg vil gerne pege på, at vi fortsat efter vores bedste skøn anser ulemperne for at være så store, at de eventuelle fordele, der måtte være, langt blegner. Det hænger sammen med det radikale venstres syn på registerloven i almindelighed og på sikkerheden omkring registrene i særdeleshed.

For os er det ikke nogen beskyttelse for folk, at de kun findes i lægelige registre. Så snart vi registrerer folk med et CPR-nummer, giver det mulighed for samkøring, og det giver først og fremmest usikkerhed, at folk aldrig nogen sinde bliver slettet af de registre.

Det vil sige, at man til enhver tid kan fremkalde oplysninger om, at en person måske på et meget tidligt tidspunkt af sit liv har været behandlet for narkomisbrug.

Jeg har meget svært ved at finde en begrundelse for disse to lovforslag. I bemærkningerne til CDs lovforslag står, at man endnu ikke har set nogen udtrykke fornuftige og konkrete modargumenter mod central registrering. Jeg må på samme måde sige, at jeg ikke i bemærkningerne til disse to forslag kan finde nogen fornuftige og konkrete argumenter for, for hvad er det man begrunder forslagene med? Nu må man gøre noget ved fiaskoen i behandlingen, siger man i bemærkningerne til CDs forslag. Jeg synes, det er nødvendigt at gentage, hvad der tidligere har været nævnt i forhandlinger her i folketinget omkring narkoproblemerne, at rent faktisk lykkes behandlingen i en række tilfælde. Det har vi diskuteret meget både i retsudvalg og socialudvalg, og jeg kender udmærket centrum-demokraternes ordførers benægtelse af det, men rent faktisk har vi undersøgelser, der viser, at det lykkes at behandle en hel del narkomaner – også nogle af dem, man ellers har betragtet som uhelbredelige.

Jeg forstår på fremskridtspartiet, at begrundelsen er, at man vil følge narkomanernes sygdomsforløb. Jeg ved ikke, hvad der skulle være i vejen for, at man kunne følge sygdomsforløbet i dag, også uden de centrale registre. Men når jeg ser videre i fremskridtspartiets bemærkninger, begynder jeg at forstå, hvorfor man kan forestille sig det skulle hjælpe noget som helst at registrere. Man tror, at narkomani er en sygdom på samme måde som en hjertesygdom eller en øjensygdom eller en hudsygdom, eller hvad det kunne være. Man skriver, at når man har noget galt med øjnene, går man til øjenlæge, og når man har noget galt med hjertet, så går man til hjertespecialist. Derfor skal man – meget viseligt – hvis man er narkoman, gå til et offentligt narkocenter. Jeg synes nok, det er en forenklet og snæver måde at se på disse problemer på. Når man opfatter situationen sådan, er det ikke så mærkeligt, at man kan fremsætte forslag, der bygger på en eller anden tro på, at en registrering skulle kunne hjælpe på noget som helst. Man citerer fra en artikel i pressen – og det må jeg gå ud fra står også for fremskridtspartiets synspunkt –